

P R Æ F A T I O.

cessit; mox ad me transmissis Avunculi sui in *epigraphen Epistolæ S. Ignatii ad Smyrneos* observationibus, quas propria manu nitide descriptas, unica lacuna relicta, de novo perpoliverat, & schedis V. C. D. Joannis Ledgardi, Collegii Universitatis apud Oxonienses Socii, complectentibus variationes, quas rogatu D. Pearsoni Florentiæ olim ex collatione editionis Amstelodamensis cum originali codice, ex quo Vir præstantissimus, Isaacus Vossius, genuinas has Epistolas orbi Christiano primus Græce communicavit, collegerat, permittente Serenissimo Principe, magno Hetruriæ Duce, munificentissimo literatorum Patrono, quæ est hereditaria & pene propria laus & gloria familiæ Medicæ, & præsentē celeberrimo Viro, Antonio Magliabequio, magni Ducis Bibliothecario, cujus summam benignitatem & humanitatem ipse cum reliquis omnibus, quotquot Urbem illam pulcherrimam studiorum causa adeunt, expertus est, mirisque elogiis prædicavit.

Hoc novo auctoramento adjutus, ad intermissum opus revertor, Amicorum hortatibus non parum quoque stimulatus. Quæ de causa, postquam exeunte anno Christi MDCXCV. librorum MSS. *bibliotheca Cottonianæ Catalogum* Oxonii è Theatro Sheldoniano excudendum curavissem, mox *specimen* novæ editionis *Epistolarum S. Ignatii*, uti etiam *Epistolæ S. Barnabæ*, cum Annotationibus magnorum Virorum, Pearsoni, Usserii Armachani, Vossii, & Cotelarii (penitus enim me latebat grandem illam SS. Patrum, qui temporibus Apostolicis floruerunt, Collectionem tunc temporis prelis Amstelodamensibus subesse) prodire volui, ut virorum judicio & doctrina præpollentium sententiam explorarem: quod viris eruditis tum domi, tum extra patriam, quibuscum literarum commercium contraxeram, identidem communicavi. Omnes sane probum hoc de literis sacris & ecclesiasticis bene merendi institutum approbarunt, & epistolis, & coram, ut id ad felicem exitum citra ulteriorem moram perducere vellem, certim institerunt. Unicum ex Amicis excipio, illum vero sacris infulis maxime venerabilem, qui potenter intercessit, causatus, me de summi Viri fama posthuma non bene meritum, si hæc *Annotationes*, quibus non ultimam manum imposuisset, in publicam lucem darem. Ne vero criminis istius censuram mihi tantacum acritate impactam incurrere præceps viderer, negotium illud, quantum erat, protenus abjeci, aliis, & longe quidem diversi.

